

ſtillede Forbning om en extraordinær Indkomſt- og Formueſkats Tilveiebringelſe ſom et Spørgsmaal, der er denne Sag udvedkommende. Den høitærede Conſeilspreſident har idag netop brugt det Udtryk, at man til denne Lov knyttede en Betingelſe om Noget, der var denne Sag uvekkommende; ſaaledes tror jeg at have forſtaaet den høitærede Conſeilspreſident rigtig. Dette er ofte blevet modsagt, og jeg ſkal i den Henſeende henholde mig til adſkillige Udtalelſer, der allerede ere ſalbne idag. Jeg forſtaar ikke, hvorledes en Finantsminister er i Stand til at betegne Spørgsmaalet om Tilveiebringelſen af Midlerne til diſſe Anlægs Sværſættelſe ſom en Sag, der er ham uvekkommende. Jeg er overbevist om, at man vil forſtaa Nødvendigheden af at knytte en Betingelſe ſom denne til Bevillingen, i alle de Kredſe, hvor man overhovedet ſætter Pris paa at ſaae Noget udført til Folkets Udvilling paa andre Omraader. Jeg vil ogſaa gjøre opmærksom paa, at Regjeringen og Mindretallet i denne Sal ikke ere enige i denne Henſeende, thi har jeg forſtaaet Mindretallets Tilbud ret, gaar det netop ud paa at knytte en Betingelſe til Bevillingen. Naar man indfører Fæſtningsanlægene i Lovens § 1 og i dens § 2 indfører Skatten, ere de to Paragrafer ſaaledes knyttede til hinanden, at det ene med Nødvendighed ſtaar ſom Betingelſe for det andet. I den Henſeende kan jeg altsaa ikke forſtaa Andet, end at der er Uenighed tilſtede ſelv mellem Regjeringen og Mindretallet. Jeg forſtaar meget vel, og jeg havde ventet ved denne Samlings Slutning at høre de Ord fra den ærede Conſeilspreſident: Nu ſtaar Landſtinget, Regjeringen og et stærkt Mindretal i Folkethinget enige og ſamlede. Det er med denne Vægt, Conſeilspreſidenten tror og haaber at komme til Valgene, men jeg tror paa min Side, at den Enighed, ſom ſaaledes med ſaa ſtor Styrke paaberaabes, under de førte Forhandlinger har viſt ſig at være af en ganſke egen Art. Medens nemlig Mindretallet her i Thinget aabenbart har ſøgt at fremsætte Kjøbenhavnſ fuldſtændige Befæſtning ſom Noget, der ſkulde ſtilles, om ikke i første Række, ſaa dog i alt Fald lige ſaa stærkt frem ſom de andre Foranstaltninger, hvorom der er Tale, har denne Anſkuelſe paa ingen Maade fundet Anſlag i det andet Thing, og Regjeringen har troet at kunne tage en Stiilling, om jeg maa opfatte den ſaaledes, midt imellem diſſe to Betragtninger, idet den trøſter ſig med, at diſſe Sager ſkulle blive tagne under Overveielſe ad Mare. Dette er Tilfældet med Henſyn til det ene Hovedpunkt, Spørgsmaalet om Kjøbenhavnſ Befæſtning, og med Henſyn til det andet Hovedpunkt, den finantsielle Betingelſe, ſer jeg heller ikke rettere, end at man der forgiæves vil ſøge efter den ſaa roſte Enighed imellem Regjeringen, Mindretallet og Landſtinget; vi have i alt Fald ingen Udtalelſer fra Regjeringen og ingen fra det høie Landſting, ſom gaa i den Retning, Mindretallet

her i Folkethinget hævder. — Efter hvad der ſaaledes er fremkommet, gaa vi altsaa med Sandſynlighed en Oploſning af Folkethinget imøde, og man vil altsaa, at denne Sag ſkal gøres til Gjenſtand for Forhandling ved de nye Valg. Jeg er overbevist om, at mit Parti ſom Parti ikke har Noget at frygte af den Forhandling, ſom derom vil blive ført. Jeg har udtrykkelig ſagt, at jeg ikke kunde tænke noget Saadant for Sagens Skyld, men vi kunne med Tryghed gaa til Valgene paa det Grundlag, ſom er givet. Naar det vælges, er det imidlertid ikke dette Thing, ſom har givet Anledning dertil, thi naar Folkethinget ſtemmer for Lovforſlaget, vedtager Lovforſlaget, hører der Regjeringens Forloſning til for at ſaae en Forſættelſe ud af denne Vedtagelſe, medens Thinget udtrykkelig har viſt ſin Beredvillighed til under de Former og de Betingelſer, det anſer for nødvendige, at gjøre Sit til, at der kan ſaaes et praktiſt Reſultat ud af diſſe Forſlag. Vælges nu denne Sag til Baſis for en Valgbevægelse, ſiger jeg kun: Regjeringen har villet det.

Conſeilspreſidenten (Eſtrup): Før jeg vender mig til den ærede Ordſører, maa jeg rette en kort Bemærkning til et æret Medlem for Viborg Amt, ſom tidligere udtalte ſig (Kjær). Det ærede Medlem udtalte en ſtor Sandhed, en Sandhed, der er ſaa utvivlſom, at jeg nok tør ſige, at det ærede Medlem ikke vil riſikere Modſigelſe i ſaa Henſeende fra nogen Side, nemlig den, at man ikke kan bygge Fæſtninger uden Penge; men derfra at drage den Slutning, at en Lov om Fæſtningsanlæg ſkaar i nødvendig Forbindelſe med en Skattelov, er i aller høieſte Grad dumdriftig. Derſom vi i Virkeligheden vilde hævde, at enhver Udgift, vi bevilge — ja, jeg vil endog være ſaa moderat og ſige enhver extraordinær Udgift, vi bevilge — ſkal have ſin ſærlige Indtægtsbevilling ved Siden af ſig, vil jeg henſtille, om vi ikke vilde komme til at behøve ligeſaa mange Aar til at komme igjennem en Finantslov, ſom vi nu behøve Maanedere. Det er et System, vi aldrig have fulgt. Jeg henvender mig her ogſaa til den ærede Ordſører, ſom gjorde Forſøg paa at ville hævde en lignende Anſkuelſe, nemlig den, at Regjeringens Betragtning i ſaa Henſeende er uforſtaaelig. Vi have aldrig, ſaa ofte vi have vedtaget ſtore overordentlige Udgifter, knyttet dem til Vedtagelſen af ſærlige Skattelove. Jeg opfordrer ærede Medlemmer til at paaviſe, om Noget kan, noget eneſte Tilfælde, hvori det er ſket. (Berg: Krigsſkatteloven, Formueſkatteloven! S. A. Hansen: Fernbaner!). Den Gang vi kom overens om at bygge de ſtore Fernbaner gik gjennem Sylland og Fyen, bleve diſſe Anlæg ikke ſatte i Forbindelſe med en Skattelov, men til Betryggelſe for Finantserne blev det beſtemt, at Betalingen, naar Regjeringen vilde det, kunde udredes i Statsobligationer; det er, hvad der er ſket, og det er det,